

2465 ⁵/₁₂ 22: 1. Beh. af F. t. L. om Tillæg t. L. om Statens Tjenestemænd. (Grænsegendarmeriet). 2466

De to første Distrikter, der omfatter Als og Sundeved indtil Kobbermøllen, altsaa Søgrænsen, har i alt ca. 160 Mand paa omkring 135 km. Resten er inddelt i 3 Distrikter, hvoraf 3die Distrikt fra Kobbermøllen til Sofiendal er paa ca. 24 km med ca. 120 Mand. 4de Distrikt, fra Sofiendal til Vindved, tæller herved 35 km [med ca. 90 Mand, og 5te Distrikt, fra Vindved til Højer Sluse er paa ca. 30 km med ca. 80 Mand. Man vil heraf se, at langt den værste Del af Grænsen at bevogte er fra Kobbermøllen til Sofiendal, og det er ogsaa her, langt de fleste Smuglerier og Tilfælde af Snigen sig over Grænsen sker.

Som man vil have set af flere Avisartikler, er der Syd for den nuværende Grænse stor Ængstelse blandt Landbefolkningen. Den organiserer sig og søger at skabe Hjelpeforeninger, for at Folk paa Stedet kan blive hjulpet til Fødevarer; men desuden bevæbner den sig, sørger for at indkøbe Vaaben og Ammunition for at kunne forsvare sig i paakommende Tilfælde. Naar det er saa galt dernede, synes jeg, det er uforsvarligt at indskrænke det eneste Værn, vi har for Befolkningen nede ved Grænsen; derom giver Resolutionen fra Bov Sogneraad ogsaa et godt Fingerpeg. Jeg haaber, at vi i et Udvalg kan blive enige om ikke at foretage nogen pludselig Reduktion.

Som man vil vide ogsaa af, hvad jeg tidligere har udtalt her, var Forholdene ved den gamle Grænse under Revolutionen i Tyskland af den Karakter, at den blev meget stærkt bevogtet. Nu kan man sige, at det var under Krigstider, at Freden endnu ikke var sluttet den Gang; men naar Forholdet er det, at der er daarlige Elementer, og der maaske kommer mange ud fra Byerne for at plyndre paa Landet, maa efter min Mening et Grænseværn være paa sin Plads dernede. De Udgifter, som kan spares ved en Reduktion af Grænsegendarmeriet nu, kan meget let gaa med mange Gange til Transport af dem, der kommer over Grænsen og skal transporteres tilbage, og maaske til Erstatninger til Folk dernede, som lider Overlast ved Invasion Syd fra.

Grænsegendarmeriets Vaaben er vist ikke tidssvarende. Saa vidt jeg ved, er de

endnu bevæbnet med Karabin af 1867. Det maa dog forlanges, at et saadant Korps, der daglig er udsat for at blive overfaldet, er udrustet med moderne Vaaben. Angriberne kan i mange Tilfælde være forsynet med langt bedre Vaaben end Forsvarerne.

Jeg skal med disse Ord anbefale det foreliggende Lovforslag til grundig Behandling i et Udvalg.

Lageri: Jeg kan i det væsentlige slutte mig til de Udtalelser, den ærede sidste Taler fremsatte. Det er selvfølgelig med Ængstelse, den sønderjydske Befolkning har set Indskrænkningen af Grænsegendarmeriet. Man forstaar den simpelt hen slet ikke, thi man kan ikke antage, at de ulovlige Grænseoverskridelser er i Aftagende, og man finder det derfor ganske uforsvarligt paa en Tid, hvor Nøden stadig er voksende Syd for Grænsen, at foretage et saadant Skridt. Jeg kunde ligesom de andre ærede Ordførere ønske, at Lovforslaget blev henvist til et Udvalg for muligvis derigennem at faa indhentet et oplysende Materiale med Hensyn til Grænseoverskridelserne, ligesom jeg kunde ønske, at der blev givet de forskellige Amter Lejlighed til at tilkendegive deres Mening. For Sønderborg Amts Vedkommende ser man, at der allerede i et Amtsraadmøde har været Tale om Indskrænkningen, og at man absolut er imod en saadan.

Anders Lebeck: Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Søren Svendsen, har nævnt nogle Betæneligheder, der i Sønderjylland er ved en mulig Reduktion af Grænsegendarmeriet, og de andre ærede Ordførere har gjort det samme. Jeg maa sige, at ogsaa jeg deler denne Opfattelse. Hvis Forholdene havde udviklet sig normalt, siden vi sidst havde Loven til Behandling, tror jeg ikke, der vilde have været nogen Betænelighed ved at gaa noget ned; men vi er ikke inde i en normal Udvikling, og jeg maa sige, at jeg er noget betænkelig ved at svække vort Værn til Bevogtning af Grænsen, navnlig Landgrænsen. Jeg haaber, at naar vi faar Lovforslaget til Behandling i et Udvalg, vi saa kan blive enige om, hvordan Sagen bedst skal gribes an.